

ANDY
JONES

*zamilovať sa
je ľahké,*

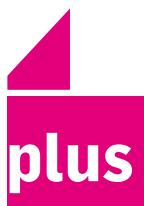
MY
DVAJA

*ale zásadné je,
čo príde potom...*

My dvaja

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andy Jones

My dvaja – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

zamilovať sa
je ľahké,

MY
DVAJA

ale ťažšie je,
čo príde potom...

ANDY
JONES

*zamilovať sa
je ľahké,*

MY
DVAJA

*ale zásadne je,
čo príde potom...*

PLUS

© 2015 by Andy Jones
Translation © Marta Gergelyová, 2015
Cover Illustration © Matěj Pospíšil, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0459-6
ISBN e-knihy 978-80-259-0482-4 (1. zverejnenie, 2016)

Chrisovi a Dorothy, mojim rodičom
Za všetko

Prológ

Ľudia sa zvyknú vypytovať: *Ako dlho ste spolu? Ako ste sa zoznámili?*

Sedíte za stolom, okato vystavujete na obdiv svoju novú frajerku (Je skutočne tá pravá? Ide naozaj o lásku?), smejete sa príliš nahlas, bozkávate sa vyzývavejšie, než si to vyžaduje etiketa tichej vidieckej krčmičky, a niekto z ničoho nič vyhlási: *No tak, chodte už na to! Utekajte na izbu! Ved' ste pre seba ako stvorení!* Alebo čosi podobné.

Vašej novej partnerke nenápadne ozobkávate ušný lalôčik, keď sa vedľa vás ozve: *Viete, ak ste hladný, pri barovom pulte podávajú zemiakové lupienky.* Obrátite sa a robustnej dáme v stredných rokoch, ktorá sedí pri vedľajšom stolíku, sa ospravedlníte. Ona sa len dobrosrdečne zasmieje, odsunie stoličku nabok a zjaví sa pri vašom stole. No a je to tu...

Takže, povie: Ako ste sa vy dvaja, holúbkovia moji, zoznámili?

Minulý týždeň sa kadekto vypytoval na podrobnosti nášho vzťahu. Minimálne šesťkrát. Inokedy zase, či už večer alebo poobede, sme zvedavcom servírovali čoraz vzdialenejšie verzie

reality: *sme kolegovia, rande naslepo, strihá mi vlasy, zoznámili sme sa v knižnom klube*. Lenže teraz, podgurážení vínom a rutinou, Ivy sa nahne dopredu a sprisahanecky vyhlási: *Viete, je to brôza, ale som najlepšou priateľkou jeho manželky*. Lenže, položí mi ruku na chrbát dlane, *vy ste nepochybne skúsená žena*. *Viete teda, ako to chodí! Keď človek jednoducho musí dostať, po čom túži*.

Dáma vedľa nás – jej tvár má zdravú farbu a z úst sa jej šíri teplá vôňa syru a cibule – pokyvka hlavou a povie: *Ehm, nuž, áno, prajem vám... no, veď viete... prajem vám... dobrú noc*. A odpeláva k svojmu stolíku.

Pravdu povediac, náš príbeh je pridlhý na to, aby ste ho vo vidieckej krčme len tak vyklábosili komusi neznámemu. Najmä ak všetko, po čom momentálne túžite, je čo najrýchlejšie dopiť a bežať na izbu. Okrem toho vôbec nemá zmysel pýtať sa, ako to s nami v skutočnosti je – nik predsa neskúma, ako začne pršať. Jednoducho sa radujete z dúhy, nie?

Ludia zvyčajne vravia o iskre, čo preskočí medzi ňou a ním. Možnože to bolo čosi také, akási molekulárna príťažlivosť, akési neviditeľné lúče, čosi v génoch. Nech už šlo o čokoľvek, na Ivy bolo niečo, čo mi v prvom okamihu napovedalo *nevyspať sa s ňou*. No a môže lotor ako ja zložiť dáme väčší kompliment? Niežeby vás to mohlo až tak zaujímať, ale mal som vtedy obdobie, keď som netúžil po záväzkoch. Zmohol som sa akurát na to, aby som sa o seba ako-tak postaral, aby som nebol nikomu na obtiaž. V tom čase som už šiesty mesiac s nikým nechodil. Bol som mladý, bol som voľný, bol som... nuž, povedzme, že som si poriadne užíval života. A potom mi osud prihral Ivy. Vážne a prirodzene krásne dievča obdarené nákazlivými feromónmi, nonšalantnosťou i nevtieravým humorom.

Moje opisy nie sú až také dôležité. Dôležité je, že sme sa s Ivy našli. No a najdôležitejšie je, ako sa to s nami vyvinie.

Kapitola 1

Je posledný augustový týždeň. Cítim, ako ma svrbí pokožka, ktorú som si spálil na slnku. V tom momente Ivy stočí volant a zabočí do ulice, na ktorej som vyrástol. Zastaneme priamo pred mojím rodným domom.

Keď je rádio zapnuté, Ivy si pospevuje, keď je vypnuté, píska si. Pískanie jej ide príšerne. Už-už spoznávam melódiu, no nakoniec som si nie istý... Na ľavej strane tváre má jazvu z detstva – pruhy už vybledli, ale ryhy a nerovnosti na pleti zostali. Keď zapíska, jazvy sa jej stiahnu a prehĺbia. Či to súvisí s tým, ako píska, neviem, ale ak to môžem posúdiť podľa spevu, je hluchá ako poleno a vôbec si to neuvedomuje. Sme spolu ani nie tri týždne, takže by bolo predčasné robiť si zoznam „vecí, ktoré mám na svojom dievčati najradšej“. Ale keby som do toho šiel, jej povrchné, falošné vypiskovanie by sa dostalo na popredné miesto. A keď sme už pri postupnosti krokov, *stretnutie s rodičmi* je takisto trochu predčasné. Tak, a máme to – asi o minútu dvíhame kotvy.

„Hlavu hore,“ poviem jej.

Ivy sa ku mne obráti: „Hm?“

„Naši sú trochu... veď vieš.“

„Neboj sa. Mám v tomto smere skúsenosti. More skúseností, celú plejádu skúseností,“ povie a usmeje sa popod nos.

„Vtipné, ale ja sa nebojím o teba.“

Zahneme za roh a vynorí sa ocov dom.

Nikdy som nevenoval pozornosť môjmu rodnému hniezdu, stojí tam, odkedy som na svete a nešpekulujem o ňom viac než o vlastných chodidlách – možno ešte menej. Lenže dnes, keďže je so mnou Ivy, si uvedomujem, aký je náš dom obyčajný, aký banálny, ako biedne vyzerá. Viktoriánske domy – ako, napríklad, ten, v ktorom bývam v Londýne – sa postupom času stávajú atraktívnejšie, nadobúdajú charakter i vážnosť. Lenže domy ako tento, zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, starnú ako bývalí fabrickí robotníci, ktorým čas, pracovné vypätie, dym a sklamanie na kráse veru nepridávajú. Možno to nie je nakoniec svrbenie spálenej pokožky, možno je to len nárek môjho vnútorného hlasu. Pozriem sa na Ivy a ona mi pohľad opätuje. Nadvihne obočie a zastane pred číslom 9 na Rose Park.

Na dom sa môžem vykašľať, lenže keď zbadá moju rodinu...

Museli na nás striehnúť, pretože len čo Ivy stihne vypnúť motor, môj otec, sestra, švagor a netere dvojčky vybehnú von. Zamávam im, zaškerím sa, cez predné sklo zakričím „čaute“. Na mňa sa však nedíva nikto. Ako sviece sa zoradia uprostred ulice a keď oco otvorí Ivy dvere ako nejakej veľkomožnej, rozžiaria sa im tváre. Dvojčky Imogen a Rosalind majú len desať rokov, takže im môžem prepáčiť, že sa krútia na mieste a naťahujú krky, aby lepšie videli moje dievča (ako perfektne to znie: *moje dievča*), ale moja sestra a oco majú spolu skoro sto rokov a správajú sa celkom nemožne. A vtedy mi svitne, čo si to Ivy popískovala: *To musí byť láska*. Ivy sa vysúka z auta a padne rovno do ocovho medvedieho objatia. Urobím grimasu akože na

ospravedlnenie, keď ju oco zdvihne zo zeme. Ivy buď žmurkne, alebo skríví tvár. Keďže je pritlačená k jeho krku, ťažko môžem identifikovať jej výraz.

Bez povšimnutia vyklážnem z auta. Potom si uvedomím, že som možno nesprávne pochopil Ivyino pískanie. Čím viac o tom dumám, tým viac si myslím, že šlo o *Dom srandy* či dokonca o *Trapas*. Nech to bolo čokoľvek, určite si popískovala niečo od Madness.

Keď sa už privítanie presťahuje z ulice do domu, vydolujem tašky z kufru a vynesiem ich na poschodie. Potom sa vycikám, dám zovrieť vodu a uvarím čaj.

„Čaj sa už luhuje,“ oznámim, keď všetci vpochodujú do kuchyne.

„Máme víno?“ spýta sa Maria.

„Dúfam, že *šampanské* postačí,“ povie oco a pateticky pom-pézne otvára chladničku.

„Vau!“ zvolá Ivy.

„Nuž,“ vraví oco, „mimoriadna príležitosť, nie? Synu, prines poháre,“ prikáže mi a uvedie Ivy do obývačky.

Maria zaváha, či mi má pomôcť opláchnuť päť šampusiek. „Vyzerá fajn,“ povie a zaškerí sa.

„Je fajn. Žiadna Hermione, hm?“ podotknem, snažím sa vyhnúť obligátnemu sarkazmu mojej sestry (čo *len na tebe tá Ivy vidí?*).

Maria nemala ani šesťnásť, keď sa jej narodila moja najstaršia neter Hermione. Mama bola vtedy už rok pod zemou a bábätko Herms zohralo dôležitú úlohu v tom, ako sme sa vysporiadávali s rodinným žiaľom. Prvých šesť rokov jej života (kým Maria nestretla Hectora a nevydala sa zaňho) som bol Hermione viac otcom než strýkom. A ako sa blíži k osemnástke, čoraz viac v nej vidím dcéru než neter.

„Má niekoho extra,“ povie Maria.

„Fakt? Aký je?“

Maria mykne plecom. „Lepší než ten predošlý sráč.“

„Nuž, to stále nevyzerá na tvrdého chlapa. Dúfal som, že tu Herms bude.“

„On je teraz pre ňu dôležitejší,“ povie Maria.

„Dovolím si nesúhlasiť,“ odvetím. „Ale poďme radšej zachrániť Ivy pred ocom.“

Keď prejdeme do obývačky, oco má už vytiahnuté rodinné fotoalbumy. Prvýkrát v živote si privediem domov dievča – radšej nevravím, že v tomto prípade ide vlastne o ženu – a všetci sú nedočkaví urobiť, čo sa v takýchto situáciách robí. Takže si len pochlipkávam šampanské a beriem ich dobiedzanie ako chlap. Chichúňajú sa na mojich vlasoch, na mojich šatách a na všetkom ostatnom, čo patrí k dospievaniu. Dievča, s ktorým chodím devätnásť dní, nahne pohár mojím smerom, veľavravne sa usmeje a žmurkne.

S Ivy obaja pracujeme vo výrobe filmov (v mojom prípade komercia, v jej prípade všetko možné), čo znamená, že sme de facto na voľnej nohe. Keď sme sa dali dohromady, prvé štyri dni sme z Ivinho bytu nevyťahli päty. Nič sme si presne nedohodli, len sme akosi prišli k tichému záveru, že sa nám von nechce, len ak to bude naozaj nevyhnutné. Pretože sme dobre vedeli (a každý z nás vedel, že ten druhý vie), že keď bude po všetkom, už nikdy neprežijeme šialenstvo prvých dní. Keď nám dochádzali zásoby, pili sme čiernu kávu bez mlieka, zoškrabkávali pleseň zo zvyškov chleba a jedli tenké hrianky. Večeriavali sme vajíčka a sušienky a sendviče s baklažánmi a majonézou a cestoviny v omáčke pripravenej z instantnej kuracej polievky. Kým som na jej úbohom prenosnom televízore pozeral americké detektívne šou, Ivy si čítala. Hrali sme Monopoly, domino, občas sme si zdiemli a opili sa z vína, potom z vodky, a nakoniec sme stiahli fľašku už trochu skryštalizovaného alkoholu, o ktorom sme netušili, čo môže byť.

Odolávali sme lepším alternatívam a stále si objednávali len pizzu, uvedomujúc si, že rozvozcovia sa akosi viac hodia k romantickým párikom ako my, keď prídu na mopede a nie na supermarketovom nákladniaku. Naše šialenstvo skončilo, keď Ivy dostala prácu na komerčnej reklame, ktorá si vyžadovala byť v práci celý piatok. Cestou na miesto nakrúcania ma spolu s taškou plnou vlastných šiat vysadila v mojom byte. Dali sme si vášnivú pusu na rozlúčku, takú, akú si ľudia zvyknú dávať na letiskách.

Väčšiu časť ďalšieho týždňa som pracoval, ale s Ivy sme sa stretli každý večer, niekedy v reštaurácii, inokedy v posteli. Druhú spoločnú sobotu sme naložili veci do mojej Fiatky 126 a šli na výlet bez kontrétného plánu či cieľa, nocovali sme v národných parkoch ako New Forest, Cotswolds, Yorkshire Dales či Peak District. Chodili sme na prechádzky, jedli sme, pili sme, opíjali sme sa a každé ráno sme zmeškali raňajky. Včera som si uvedomil, že sme boli ani nie dve hodiny cesty od ocovho domu. Návšteve som neodolal. Minulý týždeň sme s Ivy museli spraviť vyše osemsto kilometrov – cestou sme si pospevovali spolu s rádiom, Ivy ma z vedľajšieho sedadla krmila lentilkami M&Ms, a keď sme si presadli, ja som ju zas krmil ovocnými žuvacími cukríkmi Skittles. Dnes bola však cesta akási iná. Dokonca si pamätám moment, kedy sa atmosféra zmenila. Zastavili sme sa v istej dedinke občerstviť sa a prejsť po obchodoch – Ivy skočila do Boots po „zubnú pastu a iné“ a ja som zabehol do miestneho Co-opu. Stretli sme sa opäť pri aute, Ivy s taškou plnou kozmetických prípravkov a ja s kapsou s potravinami a fľaškami, ktoré cinkali jedna o druhú. A vtedy sa čosi pokazilo. Nebolo to nič absolútne zrejmé, ale Ivy bola určite mĺkvejšia. Spievala s menšou vervou, nehádala hádanky, nezovrela mi automaticky láskyplne koleno spôsobom, ktorý som si zamiloval. Možno sa obávala stretnutia s mojou rodinou a ich ďalšieho vyzvedania. No mohol som sa jej čudovať?

Oco chce vedieť, kde žijú Ivyini rodičia, ako sa volajú, či chodia do kostola; Hector sa pýta, či maskéri dobre zarábajú, či má účet v banke, či má webovú stránku, či niekedy stretla Madonna; dvojčky sú zase zvedavé, či má sestry alebo bratov, či má domácich miláčikov, či má radšej mačky alebo psíkov, či by bola radšej morskou pannou, vílou alebo princeznou; Maria chce vedieť, kde si Ivy kúpila košeľové gombíky, kde jej strihajú vlasy, či ich mala vždy dlhé, a čo na mne vidí?

„Buď užitočný,“ povie Maria a zamáva prázdny pohárom. Zakloním hlavu a vzdychnem. „Veď som si práve sadol.“

„Už sedíš tri hodiny,“ namietne oco. „No tak, aspoň si ponatahujes kosti.“

Ostentatívne vstanem a vypočodujem z izby, fučiac a šomrúc si popod nos. Niežeby som závidel mojim drahým ďalší pohárik či pohľad na moje dievča, ale pravdou je, že o žene, do ktorej som šialene zaľúbený, viem veľmi málo. Preto som, rovnako ako naši, veľmi zvedavý dozvedieť sa o nej viac. Viem, že má radšej cider než pivo, že zo zapečených jedál obľubuje kura v cestíčku s pórom a že keď sa pripije, chrápe. Viem, že vlasy jej voňajú po kokosovom orechu a ráno jej príšerne smrdí z úst. Viem, že keď mala osem rokov, preborila sa cez sklený konferenčný stolík, a viem aj to, že jej najobľúbenejšou sladkosťou sú ovocné žuvacie cukríky Skittles. No je toľko vecí, čo neviem – ktorého beatlesáka má najradšej, ako sa volal jej prvý domáci miláčik, ako sa volal jej prvý chalan alebo prvá platňa, a aké má stredné meno. A z nejakého čudného dôvodu sa obzvlášť zaujímam o to, či má radšej víly alebo morské panny.

Keď sa vrátim s fľaškou vína v ruke, všetci (dokonca aj oco a Hector) majú napnuté uši, keď Ivy vysvetľuje, ako najlepšie zastrúhať ceruzku na očné linky.

„Kedy budeme jesť?“ spýta sa Maria.

„Som hladný ako vlk,“ povie Hector.

„Čo máme?“ dobiedzajú dvojčky.

Všetci sa obrátia ku mne a ja sa znovu poberiem do kuchyne, šomrúc si čosi o otroctve, o opovážlivosti a o nevďačnosti.

Odkostil som štyri kuracie prsia, nakrájal tri cibule, dve čili, šesť červených papriek, polovičku cesnakového strúčiku a zjedol aspoň tretinu údenej klobásky chorizo, keď oco vojde do kuchyne.

„Pomôžem ti?“ spýta sa.

„Už to skoro mám,“ odvetím.

„Takže, toto je teda nečakané,“ skonštatuje oco, stojac pri chladničke.

„Áno, je.“

„Tu máš,“ povie a k doske na krájanie postaví pohár vína.

„Na zdravie,“ odchlipnem si a potom kývnem hlavou smerom k obývačke. „Tak čo na ňu povieš?“

„No, mohol si si vybrať aj horšie,“ odvetí s úsmevom.

„Presne to som spravil,“ poviem. „Kriste, fakt?“

Oco akože vyvráti oči, no ja v tom vycítim bezpodmienečnú, nekonečnú lásku. Učí náboženstvo na škole, ktorú som navštevoval – už je tomu skoro dvadsať rokov – a na omšu chodieval minimálne dvakrát a maximálne päťkrát do týždňa. Oco je druhou najhoršou vecou po farárovi.

„Prepáč,“ poviem.

„Urob to ešte raz a pomodlím sa za teba.“

Pri malom stole, kde jeme, sme natlačení ako sardinky. Vládne tu však príjemná, intímna atmosféra spolupatričnosti. Rozprávame si staré vtipy, stiahneme niekoľko fliaš. Nesedím pri Ivy, tá je teraz medzi ocom a sestrou. Bol by som síce radšej, keby sedela vedľa mňa než na opačnej strane stola, no takto mám aspoň možnosť pozorovať, ako zabáva moju rodinu, ako sa im venuje – smeje sa na ich vtipoch, počúva ich historky a s vervou

sa pripája k srandičkám o stádovom efekte. Moja rodina je z Ivy celá pať. Prejavujú jej obrovskú náklonnosť, súťažia o jej pozornosť, snažia sa predbiehať v sarkastických žartíkoch, chválach i priznaniach. Natiahnem pod stolom nohu a prejdem ňou po vnútri Ivyinho lýtka – aspoň si myslím, že to je Ivyino lýtko. Lenže Maria sa zrazu strhne a kolenom narazí do spodnej steny stola, až nadskočia príbory.

„Čo to, dočerta, vystrájaš?!“

„Kfč,“ hlesnem a Maria sa na mňa pozrie, akoby mi hrablo.

„Čo si vyviedol?“ spýta sa Ivy.

„Nič. Len sa naťahujem.“

Ivy prižmúri oči. „Bol...“ obráti sa k Marii, „dotkol sa ti pod stolom nohy?“

Reflexívne žmurknem na oca, ale zdá sa, že ho fascinuje, čo má na tanieri.

„Čo je *dotkol sa ti pod stolom nohy*?“ spýta sa Imogen, dvojička staršia o dvadsať minút, ktorá je aj zvedavšia.

„Staraj sa o seba,“ odsekne Maria.

„Niečo, čo robia nezbední chlapci,“ povie Ivy, za čo si od dvojčiek vyslúži tichý chichot.

„Len som si naťahoval nohy!“

„Bezhraničná dôvera,“ podotkne Ivy a Hector sa skoro nezdrží a zatlieska na znak pochopenia humoru typu Oscara Wilda. Do konca večere nohou už ani nehnem. S plnými ústami to pretrpím bez ďalšieho incidentu až po kávu.

Na záver máme dezert (izba netradične stíchne, každý si pochutnáva na tvarohovom koláči), keď oco vyhlási: „Mimochodom, William, dnes budem spať v tvojej detskej, vy s Ivy môžete spať v mojej posteli.“

Možno to netrvá až tak dlho, ako sa zdá, ale nasleduje dlhá trápna pauza, počas ktorej sa slová môjho otca – najmä slovíčko „spať“ – vznášajú nad stolom. Ivy naňho pozrie s vidličkou

zmrazenou medzi perami, usmeje sa a viac pre seba než pre ostatných zamumle dvojslabičné *Vďaka*. Alebo žeby vpravela *Aha*?

Maria hodí pohľad na Ivy a veľavravne sa uškrnie. Hector pozrie na mňa a žmurkne. Ja sa pozriem na môj tvarohový koláč a cítim, ako mi červenejú líca.

Cestou domov som rozmýšľal, kto bude kde spať. Oco je zarytý katolík a jediná manželská posteľ v dome je jeho. Preto to bude prvý raz, čo budem spať sám, odkedy poznám Ivy. Na jednej strane je to škoda, no skôr či neskôr k tomu muselo prísť. A potom, ak mám byť úprimný, som poriadne unavený. Takto sa aspoň vyhnem akýmkoľvek trápnyim rozhovorom s otcom.

„Vymeň posteľnú bielizeň,“ povie oco. No keď spravím chybu a pozriem sa mu do očí, ten nehanebník na mňa žmurkne. Nejde však o lascívne žmurknutie. Ak by som mal hádať, povedal by som, že oco je sám na seba hrdý – aký je moderný, ako je výborne zorganizovaný. Lenže žmurknutie je žmurknutie a ak by som mal stanoviť príčinu, nuž potom takéto žmurknutie by mohlo nahlodať môj intímny život.

Napätie pri nočnom vyzliekaní visí vo vzduchu; pri sťahovaní džínsov sa zapotácam, hanbím sa za svoju bledú, klátiacu sa nahotu. No a Ivy, tá prvýkrát, odkedy sme spolu, vlezie do postele v nohavičkách a v tričku. Je viac ako pravdepodobné, že v tejto posteli ma naši splodili. Aj keď si vlastne neželám nič riskantnejšie než bozk na ústa, Ivyin predpoklad, že dnes nič nebude, ma trochu nazlostí. Tiež som stiahol fľašku a pol vína... A tak poviem prvé, čo mi príde na jazyk.

„Si zrazu akási plachá,“ prehnane zdôrazním p.

„Som unavená. Môžem byť unavená, nie?“

Môžem byť unavená, nie?

Môžno som vypil viac, ako si uvedomujem, lebo sa prichytím pri slovách: „V poriadku. Ako chceš.“

A ťarcha tých dvoch viet mi ťahá kútiky úst nadol.

Aj keď po sebe nehádzeme sošky ani obvinenia, takto blízko sme k hádke ešte neboli. Keď zhasnem svetlo a vlezím do ocovej postele, v izbe niet ani náznaku miloty.

Rukou nahmatám Ivyinu hlavu a zistím, že je obrátená na druhú stranu. „Brú noc,“ poviem a bozkám ju do vlasov.

Ivy si povzdychne. „Brú noc,“ šepne. Veľmi, ale veľmi ticho.

Ráno si dáme pusy, ale v noci sa z našich bozkov čosi vytratil – nástojčivosť, elektrizujúca nenásytosť, príslub... Jednoducho čosi. A už vôbec mi nepomáha, že mám opicu. Ivy, naopak, vyzerá úplne v poriadku.

V en-suite sprche je strašne dlho, potom sa z kúpeľne vynorí suchá, oblečená a s uterákovým turbanom na hlave. Náhla absencia nedbalej nahoty ma zarazí. Okrem jaziev na ľavom líci, na hrdle a na šiji, má Ivy jazvy i na bruchu, na boku, na pravom predlaktí a na pravom prsníku. Napriek tomu sa zvykla motať po byte nahá alebo skoro nahá, zvykla krímiť rybičky, postaviť na kávu, zobrať raňajkové cereálne lupienky. Polovicu času, čo sme spolu a nespíme, sme určite strávili v nahote. Takže je len pochopiteľné, že keď teraz vylezie z kúpeľne v džínsoch, tričku a vo svetri, nepoteším sa.

Kým sa stihnem osprchovať, Ivy sa vytratí. Nájdem ju dolu, ako sa rozpráva s ocom. Ten medzičasom absolútne neelegantne postavil na stôl tri kartóny džúsu, všetky škatule s cereáliami a všetky tégly a tubičky s roztierateľnými vecami, čo má v dome. Teraz sa pokúša uvariť čaj a zároveň pripraviť hrianky s maslom. Robí poriadny bordel.

„Určite nechcete pomôcť?“ pýta sa Ivy.

„Všetko mám pod kontrolou,“ odvetí oco a po dvoch pokusoch sa mu podarí nasadiť na čajník viečko. „Takže, ako máš rada ča– ach, dočerta! Povedala si, že chceš kávu, pravda?“

„Aj čaj bude dobrý.“

Lenže namiesto toho, aby jednoducho nechal čaj vylúhovať, vyleje ho do drezu.

„Som ja ale popleta,“ povie a buchne si po čele. „Nie, chcela si kávu, tak dostaneš kávu. Môže byť instantná?“

Ivy sa mi predtým priznala, že pokiaľ ide o kávu, má vysoké nároky. A tak viem, že keby si mala dať instantnú kávu, to by si radšej nedala nič. Keď teda povie ocovi: „Instantná bude super,“ pocítim svieži nával nehy.

Keď oco znovu naleje vodu do variča, v kuchyni sa ozve protipožiarny alarm. Vydáva nerovnomerné, vysokofrekvenčné pípanie a moja trvalá bolesť hlavy sa okamžite zmení na príšeru s neskutočne ostrými zubami. Z hriankovača stúpa čierny dym. Oco zamrzne na mieste, očami behá z hriankovača na alarm, nepochybne sa pokúša rozhodnúť, čo má riešiť skôr. V ruke ešte vždy zviaza varič, spoza chladničky schmatne mop na podlahu a trikrát buchne do alarmu. Ten spadne na zem v dvoch samostatných častiach, ktoré, čo je dosť nepochopiteľné, stále pískajú, aj keď menej nástojčivo. Oco zašliape alarm, celkom ho dorazí. Z hriankovača vyskočia hrianky.

Oco sa usmeje na Ivy ako nepríčetný. „Aj tak sme potrebovali nový,“ hlesne.

Pozbieram zvyšky požiarneho alarmu, oco zatiaľ vydoluje zhorené hrianky a nad drezom z nich zoškriabe spáleninu.

„No tak, začnite,“ ponúkne nás a vytasí sčernetý nôž, ktorým chce otvoriť naduté škatule s cereáliami. Je nám úplne jasné, že nebude spokojný, kým to všetko nezjeme. A tak sa pustíme do raňajok pozostávajúcich z obhoretých hriankov, práškových müsli a instantnej kávy, zatiaľ čo oco nadväzuje na rozhovor zo včera večera. Začne sa Ivy všeličo pýtať a zo mňa robí hlu-páka.

Vďaka Bohu, Ivy zajtra pracuje – dvojdnové nakrúcanie pre nemeckého výrobcu automobilov – a tak sa zberáme na cestu

už pred desiatou, teda skôr než sa ocovi podarí zničiť ďalšie domáce spotrebiče či nebudaj dokonca môj vzťah s Ivy. Trvá na tom, že nám urobí suchý obed, vybaví nás na cestu patričným počtom zhnednutých banánov, zmäknutých hrušiek a hrubých sendvičov zabalených vo fólii, aby sme len, preboha, cez týždeň neumreli hladom. Je možné, že by som kvôli alkoholu ešte nadýchal, takže šoférije Ivy. Ja si opriem hlavu o chladné sklo okna pri mojom sedadle, aby som sa zbavil horúčavy z opice.

Fiatku mi láskavo podaroval môj najlepší priateľ El; dal mi ju, keď sa uňho silno prejavila Huntingtonova choroba a znemožnila mu šoférovať. Istá autosamolepka na zadnom nárazníku nabáda spoluúčastníkov cestnej premávky trúbiť, keď sú nadržaní, kým iná (El ju volá „smolo-samolepka“) vyhlasuje: „Som taký gay, že neviem ani len jazdiť *rovno*“. Takže, keď sa dostaneme na juh M6, húkajú a vytrubujú na nás klaksóny. Všetky – osobné autá, dodávky, osemnásťpneumatikové tiráky. Prežil som vtipný týždeň. Dnes je to však iné.

„Rozmýšľam, či si nemyslia, že som žena,“ poviem Ivy, keď nás obehne Ford Galaxy. Trúbi na nás ako divý, tri roztatárené decká nám kývajú z okien.

„Prečo by si to mali myslieť?“ povie Ivy, ale neusmeje sa.

„Veď vieš... kvôli tým samolepkám na nárazníkoch.“

Ivy zdvihne obočie.

„Nuž, je celkom jasné, že ty muž nie si,“ podotknem a čakám na chápatý úsmev. Lenže ten neprichádza. „Takže, keby sme boli párik gayov, aj ja by som bol žena,“ pokračujem a rukou si prejdem po krátkych tmavoryšavých vlasoch. „Tá, čo robí muža.“

„Možno si myslia, že sme jednoducho priateľky,“ povie Ivy.

Nasledujúcich pár minút sa trápim nad tým, či som Ivy náhodou neurazil. Možnože niektoré z jej najlepších priateľiek sú lesbičky. Alebo niektorá z jej tiet. Nikdy nič podobné nespome-

nula a táto téma neprišla na pretras ani počas včerajšieho vyzvedania večer u našich. Lenže možné je všetko.

V rádiu začína nová pesnička: „Mohol by to byť zázrak?“

„Takže, ktorého beatlesáka máš najradšej?“ spýtam sa.

Ivy na mňa vrhne veľavravný pohľad. „Vieš, že toto je od Take that, nie?“

Ak mám byť úprimný, myslel som, že je to Boyzone. Napriek tomu pritakám. „Jasné,“ poviem.

Ivy mlčí.

„Takže?“ skúsím znovu.

„Aké takže?“

V Ivyinej reakcii badať netrpezlivú ostrosť a ja nadobúdám istotu, že sa začína správať ako netýkavka.

Možno preto, lebo som bol včera večer netaktný.

„Beatles,“ poviem bodro. Rozhodnem sa, že skôr než ospravedlňovať (a tým Ivy pripomínať) moje včerajšie správanie, najlepšou taktikou je pofúkať vlastnú nešikovnosť patričnou dávkou veselého, kvalitného humoru. „John, Paul, Ringo... alebo ten ďalší,“ poviem.

„Ten ďalší,“ odvetí moja drahá.

„Mick alebo Keef?“ nástojím.

„Neprešli sme včera cez dvadsať otázok?“

„Áno, prešli. Teda, ty a moja rodina ste prešli. Ja som varil. Až teraz som si ale uvedomil, ako málo o sebe vieme. To je všetko.“

Ivy prejde do krajného pruhu, chce obehnúť konvoj áut, ktoré idú takmer o päť kilometrov za hodinu pomalšie, ako je dovolené. Vyžadovať od Fiatky, aby pokračovala tak rýchlo, nie je jednoduché. Keď predbehneme asi šesť áut či dodávok, auto poriadne rachotí. Je to pomalé a bolestné, mohol by som z okna vystrčiť ruku a potriať si pravicou so všetkými šoférmi. Vraciame sa späť do stredného pruhu a ja začnem normálne dýchať.

„Prepáč mi včerajší večer,“ poviem, vzdávajúc sa hlúpej tak-
tiky o tom radšej pomlčať.

„Netráp sa. Sú zlatí.“

„Ale ja som myslel... Mrzí ma, ako som sa správal ja.“

„Netráp sa.“

Čakám tridsať sekúnd, no Ivy nepovie, že aj ja som zlatý.

Samozrejme, ani trochu sa neponáhľam, aby som sa dozve-
del, aké pesničky od Take that má Ivy najradšej. A už *vôbec* ma
nezaujímá, z akých predmetov maturovala ani ako sa volala jej
prvá mačka. Lenže sú tu aj iné veci – istým špecifickým spôso-
bom rovnako triviálne. A bolo by veľmi neuvážené nedozvedieť
sa ich.

„Neviem ani len to, kedy máš narodeniny.“

„Dvadsiateho deviateho októbra.“

Nastane pauza ticha. Ivy na mňa hodí letmý pohľad, na
sekundu sa mi pozrie do očí, veľavravne zdvihne obočie. Čosi
ako úsmev jej vytiahne kútik úst nahor. „Štyridsaťjeden,“ povie
a oči uprie späť na cestu.

Kým sa zmôžem na odpoveď, prejde okolo nás osem áut, dve
dodávky a dve kombíčka.

„Super,“ poviem. Ako keby mi Ivy okrem svojho veku prá-
ve nonšalantne prezradila čosi zo svojho impozantného talentu
či zručností: *Kedysi som hrávala na gitaru v heavy metalovej ka-
pele, zabehla som maratón za 2:58, viem dať dohromady AK47 so
zaviazanými očami.* „Super.“

Táto informácia ma však zaskočí (niežeby dnes ráno bolo až
také ťažké vyvieť z miery moju narušenú rovnováhu). Ďalších
asi päťdesiat kilometrov mlčíme ako ryby.

Ivy bude tento rok oslavovať štyridsiate prvé narodeniny, čo
znamená, že je odo mňa staršia o deväť rokov. Keď mala tolko,
čo mám teraz ja, mal som dvadsaťdva. Keď mala dvadsaťdva,
ja som mal trinásť. A keď sa na to pozrieme z druhého konca,

keď ja budem mať toľko, čo má ona teraz, Ivy bude mať päťdesiatku – nech sa na to dívate, ako chcete, päťdesiatka je veľa. A nechcem ani len pomyslieť na to, koľko bude mať Ivy, keď ja budem oslavovať päťdesiate narodeniny. Pre mužov je päťdesiatka dobrý vek: čas striebnistých melírov, nie až tak veľa vrások, zato stopy času svedčiace o ťažko získanej životnej múdrosti. Koľko bude mať Ivy, keď oslávim polstoročnicu, ma trochu vydesí. Ivy nepôsobí staro. Jej telo je pevné, pokožka je v miestach, na ktorých nie je popretkávaná jazvami, hebká. Musím sa veľmi ovládať, aby som sa práve v tomto okamihu neobrátil a nepoprezeral si kútiky jej očí – či sa tam nerodia vrásky smiechu. Ale predpokladám, že keď dospejem k osemdesiatke, už to bude jedno. A potom je tu ďalšia vec – ženy žijú dlhšie než muži. Preto takmer o dekádu staršia Ivy nám dáva väčšiu nádej, že zomrieme spolu. Držiac sa za ruky na pohovke pred pomalíčky zhasínajúcim ohňom v kozube v našom dôchodcovskom domčeku na pobreží. Tak, a to by sme mali...

Zastavíme sa na pumpe – cikpauza. Ivy to však trvá tak dlho, až sa začínam strachovať, že ju buď uniesli, alebo nasadla do auta k peknému neznámemu. Keď sa konečne vráti, vyzerá oveľa sklúčenejšie než doposiaľ.

Priniesol som jej obrí sáčok žuvacích ovocných cukríkov, ktoré jej podávam so šimpanzím úsmevom. No Ivy povie, že jej je zle a či by som nešóferoval ja. Urobí si provizórny vankúš zo stočeného pulóvra, sklopí sedadlo ako najviac sa dá – čo nie je veľa – a privrie oči. A tak sa rútime k cieľu – autá, bicykle i dodávky na nás vytrubujú, ľudia na nás robia z okien nahlúple grimasy, keď nás obiehajú.

Kde sa to len pokazilo? je otázka, ku ktorej sa neprestajne vraciam. Samozrejme, naša miniškriepka včera večer, ak sa to dá za škriepku vôbec považovať, nemohla spôsobiť túto náhlu zmenu v Ivyinom správaní. Práve sme spolu prežili tie najromantickejšie

šie, najsladšie, skoro až chorobne či šialene šťastné tri týždne môjho života. Jeden od druhého sme sa nehli ani na krok, jeden druhého sme volali „láska“. A to bez toho, žeby sme sa pri tom cítili trápne. Milovali sme sa každý deň, nahí sme si robili hrianky. A teraz... veľké nič. Paranoidný snob v mojej dušičke špekuluje, či za to môže olúpaný náter na vchodových dverách ocvoho domu, kuchynská linka značky Formica, či vykývané veko na záchode. Dobré však viem, že v tom to nie je. A ak áno, potom Ivy nie je ženou, akou som si myslel, že je. Možno sa cíti nepríjemne kvôli tomu, koľko má rokov. Možno jej idem totálne na nervy a práve si to uvedomila. Možno sa pozrela na môjho oca – aký nemožný je v kuchyni – a predstavila si mňa o pár rokov. Alebo má jednoducho predmenštruačné dni. Umieram túžbou vedieť, čo sa s ňou deje, neviem odolať priam bolestnému nutkaniu spýtať sa jej. Ale je mi jasné, že moja otázka jej s najväčšou pravdepodobnosťou z momentálnej depresie nepomôže.

Kým sa dostaneme cez M25 a opäť vhpneme do veľkého londýnskeho sveta, zjem celý balíček žuvacích ovocných cukríkov a je mi zle. Ivy sa z ničoho nič, ako keby vôbec nespala, len sedela so zatvorenými očami bez pohnutia, natiahne na sedadle a krúti krkom z boka na bok.

„Ránko,“ ozvem sa žoviálnejšie, než na čo sa cítim.

„Ahoj,“ odvetí. Usmeje sa, no múdrejší nie som.

„K tebe či ku mne?“ spýtam sa, hoci dopredu viem, že odpoveď sa mi nebude páčiť. Ivy mi povie, že zajtra pracuje, vraví mi, že je unavená, že si potrebuje oprat' veci, okúpať sa, nakŕmiť zlaté rybky a tak.

Jej byt je naproti štvrtej pouličnej lampe vľavo, na stromami lemovanej ulici vo Wimbledone. Tu sme si dali prvú pusu, v tomto aute, vedľa tamtej lampy. Nech nás vtedy vzrušilo, čo chcelo, teraz sme akosi nepríjemne nemotorní. Vystúpim z auta a z kufra vyberiem Ivyinu batožinu. Zoberie do rúk kufor, od-

mieta moju ponuku pomôcť jej. Stojíme na chodníku v rozpakoch, Ivy ma nepozýva dnu, ani ja sa neponúkam na návštevu. Preletí mnou vlna nevôle, zmietne introspekciu a pochybnosti, zanechá podráždenie, sklamanie i omrvinky zlomeného ega.

„Takže, asi by som mal ísť,“ poviem.

Ivy položí kufor na zem, bez slov ma objíma a pobožká na šiju. Chvíľočku tak zostane, ale len tak dlho, ako dlho sa dá vydržať definitívne zbohom. Položí mi ruku na líce, usmeje sa ústami, nie očami, a povie: „Bolo mi s tebou dobre. Ďakujem.“

„Jasné,“ zamrmlám, „dobré sa vykúp.“

Pobožkáme sa ešte raz, Ivy sa obráti, prejde na druhú stranu cesty a skôr než vloží kľúč do dverí, som preč.

Kapitola 2

„V... vyh... vyhod' ten ana... ananás.“

El si nevie vždy spomenúť na slová, ktoré chce použiť, a keď si aj spomenie, nie vždy sa mu ich podarí vysloviť. Nejde o koktanie, je to čosi iné. Keď sa snaží dostať zo seba slovo, na tvári sa mu zračí námaha a strpne mu krk. Niečo podobné, ako keď sa pokúšate ťahať štavu cez slamku. Jednako, dobré spôsoby sú zadarmo.

„Zázračné slovo?“ pýtam sa.

„Rý... rých... Doriti – rýchlo!“

„No vidíš,“ poviem a z pizze mu povyberám kúsky ananásu.

El otvorí ústa dokorán a ja mu do nich vložím napoly prehnutý trojuholníček pizze. Zakníše sa mu hlava, napriek tomu sa mu podarí zahryznúť do pizze bez toho, aby sa ešte viac nezababral od rajčinovej omáčky. Je pekne opálený, ale na vytvorenie ilúzie zdravia to nestačí. El a jeho partner Phil sa pred dvoma dňami vrátili z dovolenky v San Franciscu. Je nepravdepodobné, že by sa bol Elov stav rapídne zhoršil, kým bol preč,

ale šklbanie tváre, knísanie hlavy a problémy s rečou sú očividne badateľnejšie.

„K...kt...kt...“

„Ktorý?“ skúsím, ale El pokrúti hlavou. „Ktorá?“

El znovu pokrútil hlavou. „In... iné.“

„Kto?“

El prikývne. „Kto to k... kedy videl? Kto d... dáv... kto dáva na pizzu ananás?!“ povie a ukáže roztraseným prstom na pizzu, rozloženú medzi nami.

„To je havajská. Ty si ju objednal.“

El mykne plecami. „Pekné meno.“

Ako iní dobrí priatelia, čo bývajú v Londýne od seba dvadsať kilometrov, aj my s Elom sme sa vídali možno tri razy do roka. Smrteľná choroba je ale najpresvedčivejším liekom na nájdenie času. Takže asi pred dvoma rokmi, keď sa doňho zahryzla Huntingtonova choroba, sme sa začali pravidelne stretávať každý utorok. Spočiatku sme chodievali do krčmy, lenže ako sa Elov stav zhoršoval, jeho telo už nezvládalo alkohol ani duševné stavy či spoločenské konvencie. Zmenili sme teda miesto a začali navštevovať miestnu indickú reštauráciu. Prišli sme vždy skoro večer, keď tam ešte nikto nebol, a tak mohol El nadávať, mrvíť sa, koktať či pustiť na zem pohár bez toho, aby ho niekto videl. Lenže za posledné dva mesiace sa i toto stalo problémom. Takže teraz je to pizza a nealkoholické pivo v Elovej vlastnej obývačke.

Myslím, že niekde vo vnútri je pre mňa El stále tým desaťročným chlapcom, s ktorým som sa bicykloval, tým tínedžerom, od ktorého som si kúpil ukradnutý pornofilm, kamarátom, ktorý ma vedel tak rozosmiať, až mi tiekli slzy. Mám pocit, ako keby Elov úpadok, ktorým si prešiel za posledných pár rokov – neutíchajúce mrvenie a šklbanie; neschopnosť koordinovať pohyby, rovno stáť či súcitiť s inými; strata telesnej

hmotnosti a v podstate absolútna strata vytríbenosti a všetkého, čo robilo Ela *Elom* –, sa teraz vojde do posledných troch týždňov, čo bol preč. A aj keď viem, že tomu tak nie je, musím priznať, že El rozpráva nepopierateľne horšie. Phil mi pred odchodom do krčmy povedal, že musí Elovi čoraz viac pomáhať. Hľadať slová, formulovať myšlienky, porozumieť, čo mu vravia druhí.

Načiahnem sa za trojuholníčkom pizze so štyrmi druhmi syra, prelomím ho napoly a kúsok si odhryznem.

„St... stál... stále trtkáš to diev... tú ž... tú ženu?“ pýta sa El, díva sa na mňa, vyzerá pobavene, čaká, ako zareagujem.

„Nespomínam si, že by som ti vravel niečo o trtkaní.“

„P... P... Pippa sa volá, že? Odraz, odraz!“

„Ivy,“ poviem a čosi vo vnútri mnou šklbne. „Volá sa Ivy.“

„Up... up... upla sa na teba ako breč... breč... brečtan,“ zažartuje. El síce vraví presne to isté ako iní pred ním, keď zistili, že sa moje dievča volá Ivy, čiže *brečtan*, ale aj tak ma to rozosmeje. Je mi jasné, že môj starý dobrý El je stále – aj keď len čiastočne – so mnou.

„K... k... k...“

„Kto? Kolko? Kedy? K–“

„Kedy! Kedy sa s... s ňou st... stret... stretnem?“

Dobrá otázka.

Keď mi moje posledné dievča, Kate, dalo kopačky, spravil som presne to, čo robia všetci čerstvo ponížení idioti. Vyspal som sa s recepcnou z práce. Pippa mala istý chutný, smiešny zvyk – skomolene kričala „Odraz, odraz“ vždy, keď bola navrchu ona. Čo bolo dosť často. A ja som o tom povedal Elovi. Viem, nemal som. Lenže El je mojím najstarším priateľom, nemohol som odolať. Nuž a táto netaktnosť sa mi teraz vrátila ako bumerang. Pippino meno viac než čokoľvek iné pevne uviazlo v Elovej hlave. S výnimkou náhody, žeby moja ďalšia frajerka bola

gymnastka špecializujúca sa na trampolínu a volala sa Pippa, by bolo zrejme dosť nerozvážne predstaviť ju Elovi.

El na mňa pozrie s výrazom na tvári: *Nuž, kedy teda?*

„Čoskoro.“

El prižmúri oči. „On... Ona... ti... d... d... d...“

„Môžeš to vyhlásť?“ poviem, spomenúc si na Philovu radu, ako dostať z Ela slová bez pomocných našepkávacích technik. „Alebo vyhlásť, ako to znie?“

Šlachy na Elovom vychudnutom krku sa napnú v úsilí opätovného pokusu vysloviť myšlienku. „D... da... da...“

„DA-LA?“

El prikývne. „Uhm...“ povie a otočí krk doľava, ako najviac dokáže. Jeho pery nemo pracujú, akoby sa snažili zhltnúť zo vzduchu ďalšie písmenko. „K... O... P.“

„K-O-P-A-Č-K-Y?“

El si prisunie dlaň k dlani, ale len natolko, aby bolo jasné, že mi tieska. „Ona t... ti... dal... dala kop... kopačky... priš... prišiel s... si na... na to. Ha!“

„Čo je na tom k smiechu?“

„As... asi n... nič,“ usúdi a tvár mu zrazu zvažnie. „Sm... smutné, tra... tragické, pre... pred...“

„Predvídateľné?“

El na mňa vytasí prst, ako keď moderátor nejakej súťaže ukáže na víťaza.

„Nuž, ľutujem, ale musím ťa sklamať. Ivy mi nedala kopačky.“

„Len z... za... zatiaľ...“

Je mi jasné, čo chce ten nevďačník naznačiť, ale nech som prekliaty, ak mu to uľahčím.

„Kur-va,“ zanadáva El. „Mys... mys... myslíš, že m... že ma... une... unesieš?“

Pochybujem, že El dosiahol svoj tínedžerský sen a dorástol na meter sedemdesiat. Okrem toho, chudý bol ešte skôr, než

uňho prepukla Huntingtonova choroba. Nemôže vážiť viac než niektorá z mojich desaťročných neterí.

„Som si istý, že ťa zvládnem aj vyhodiť z okna, nielen uniesť,“ poviem mu.

El o tom pouvažuje: „P... po... pohni si.“

Dom, v ktorom býva El s Philom má päť poschodí. Vchodové dvere sa nachádzajú navrchu krátkeho dláždeného schodiska, ktoré vedie na predný dvorček a potom na rušnú ulicu pred domom. El chce „č... čer... čerstvý vzduch,“ takže ho zdvihnem, znesiem nadol po tridsiatich šiestich schodoch a zľahka položím na prah. Je ľahší než vyzerá, ale aj tak sa mi chvejú paže.

Po zdolaní počiatočných ťažkostí si El z vrecka vyberie baliček cigariet a zapalovač. „P... pr... pripál' m... mi j... jed... jednu,“ povie.

Urobím, čo chce, a podám mu horiacu malborku. „Veď ty nefajčíš,“ čudujem sa.

El zdvihne cigaretu na dôkaz toho, že nemám pravdu, a fúkne mi do tváre dym. Premávka pred domom nepolavuje, takže vzhľadom na znečistenie ovzdušia, čo nás tento vlhý augustový večer obklopuje, je dym v tvári len nepatrnou provokáciou.

„Nuž, pred troma týždňami si ešte nefajčil.“

El si zhlboka šlukne, podrží dymovú gebuzinu v pľúcach, vypúli oči a zaškúli. Čakám, že ozelenie, rozkašle sa alebo začne prskať – ako to robia nefajčiari vo filmoch –, no on len trochu pootvorí ústa, nechá dym pomaly uniknúť z pľúc. „Ch... chceš jed... jednu?“

„Nie, ďakujem, nechutný zlozvyk.“

„A... aj Phil to v... vraví,“ uškrnie sa. „Ale s cig... cigaretou vyzeráš... k... ku... kurevsky dobre.“

„Veď hej,“ dám mu za pravdu.

Keď zabudnem na znečistené ovzdušie, sedieť na schodíkoch a pozorovať, ako sa ľudia i autá pohybujú približne rovnakou rýchlosťou, je nesmierne príjemné. El si dáva tretiu cigaretu,

keď zbadáme Phila, ako sa vlečie domov. Keď nás zaregistruje, pokrúti hlavou, potom mi zamáva.

„Chlapci, čo tu máte žúr?“ povie, vystupujúc k nám po schodoch, a ako malým deťom nám pohrozí „no, no“! Potom pohrabie Elove ohorky a zabalí ich do papierovej vreckovky.

„Ďakujem, d... drahý,“ povie El.

„Niet za čo,“ odvetí Phil, sadne si medzi nás a vezme Elovi cigaretu spomedzi prstov. Potiahne si a podá ju späť Elovi. „Nechutný, skurvený zlozvyk.“

„Tie n... najlepšie zl... zlozvyky sú t... také,“ usúdi El a žmurkne na mňa.

„To je, bohužiaľ, pravda,“ súhlasí Phil.

„Keď sme už pri fajčení, čo ho iniciovalo?“ spýtam sa a odoznením si z tváre dym.

Phil sa zadíva do zeme a pokrúti hlavou.

„P... pamätáš si tú p... pesničku od S... Smithovcov?“ spýta sa El.

„*Prosím, prosím, dovoľ mi, čo chcem?*“ povie Phil a lišiacky sa uškrnie.

„*Kecal uderí znova?*“ skúsím.

„Párik s... sk... skurvených vtipkárov. N... nie. V... volá sa *Aký je v tom rozdiel...* Kur-va!“

„Chápem,“ povie Phil jemne. Vezme Elovi malborku a zhlboka si šlukne. Potom mu ju vráti. „Aký je v tom rozdiel?“

Ach, Bože, kiežby som aj ja fajčil. „Takže,“ poviem, „aká bola krčma?“

„Plná, hlučná, ale aj tak jej chýbala atmosféra,“ odvetí Phil.

„M... mal si ísť do z... zah... zahúlenej krčmy.“

„Veď som šiel,“ povie Phil.

„A f... fa... fajč...“

„Pre zmilovanie božie,“ zabadáka Phil. „Akoby nestačilo, že si tento bastard robí srandu pri každom druhom slove. Ale že to

povie na plnú hubu... Bohuprisahám, je to ako čakať, kým popráná popravčia čata potiahne spúšť.“

„F... fajč...“ Nehanebný pohľad v Elových očiach len potvrdzuje, že čokoľvek sa pokúša povedať (hoci pri Elovi si nikdy nemôžete byť istí), nevestí to nič dobré. „F... fajčil si ho n... niekomu?“

„Lutujem, že ťa musím sklamať, najdrahšie srdiečko, ale jediné, čoho sa tam moje pery dotkli, bol trocha riedky Merlot.“

El dotknuto mykne plecom. Začiatkom roka vynaložil veľa úsilia, snažil sa presvedčiť Phila, aby si našiel nového partnera. Rovnako ako v prípade fyzických príznakov, Huntingtonova choroba eroduje i charakter a osobnosť, berie obetiam logiku i myslenie. A ak k tomu prirátame Elovu večnú zábavku oddávať sa neprístojnostiam, výsledok môže byť smutný, smiešny či dokonca hlboko mätúci. Lenže El má na chladnokrvné dohadzovania partnera pádnejší dôvod než svoju chorobu či náchylnosť na lotroviny. El dobre vie, že zomiera, a že kým príde koniec, zmení sa na nepoznanie. Problém, ako ho vníma El, je v tom, že možno vydrží aj ďalších desať rokov. Čo by však znamenalo, že Phil už bude dobre po päťdesiatke. Preto sa El zaoberá strelenými nápadmi, akože „dá kopačky“ Philovi a prihlási ho na webové stránky randenia, „k... kým je ešte dosť m... mladý, aby si n... niekoho našiel“. A keď sme už pri romantických gestách, toto je to najkrajšie, s akým som sa kedy stretol.

„F... Fisher dostal k... kopačky,“ povie El.

Philovi vyletí obočie nahor.

„Nie, tak to nie je,“ protirečím.

„Vrav si, čo chceš,“ nedá sa El. Vidí sa mi, že tentoraz mu výslovnosť nerobí najmenšie problémy.

Kapitola 3

Zadriemem na Estherinej pohovke, keď mi zazvoní mobil a nevybraným spôsobom ma presunie do reality, či vlastne ku Columbovi a epizóde *Sex a ženatý detektív*, ktorá má k životu asi tak blízko ako moja štvrtková nálada.

Od druhého ročníka na strednej som si priateľov nezoradil podľa presného zoznamu obľúbenosti. Ale ak by som sa predsa len rozhodol tak urobiť, bolo by ťažké predstaviť si, že by sa Esther medzi prvými troma nenachádzala. Žijeme nad sebou a pod sebou už vyše päť rokov, dávame si darčeky na Vianoce, na narodeniny a na Veľkú noc, máme rovnaký vkus, pokiaľ ide o denné televízne programy – čo vzhľadom na moju prácu znamená, že cez deň spolu trávime veľa času. Všetko to pre mňa znamená veľa. S mojou šesťdesiattriročnou susedou nechodím práve do krčmy, nedám si osem veľkých pív ani spolu neohurujeme dievčatá, ale Esther sa vždy môže popýšiť vynikajúcimi keksíkmi. Estherin manžel Nino ide v novembri do dôchodku a krátko nato vymenia hluk, smrad a nástrahy Brixtonu za idylku talianskeho vidieka. No mohol by sa im niekto čudovať?

Nemyslím, že im bude Brixton čo len kvapku chýbať. Mne však určite budú chýbať oni. Najmä Esther. Tá mi bude chýbať príšerne. Bez nej by som sa bol minulý týždeň asi zbláznil.

Je to už zhruba deväťdesiatšesť hodín, čo som naposledy videl Ivy. Medzitým sme sa stručne rozprávali, tu a tam sme si poslali esemesky plné banalít. Akože sme sa práve zobudili alebo že pôjdeme čoskoro do postele. Poviem Ivy, že mi chýba, ona mi odvetí, že aj ja jej. Skôr to však pôsobí ako zdvorilostná fráza než skutočnosť. V práci bola v pondelok i v utorok, no keď som navrhol stretnutie v stredu, povedala, že „to musí dobehnúť s priateľmi“. Dnes má zas „niečo rozrobené“. Zrejme niečo dôležitejšie a – alebo! – vzrušujúcejšie, než som ja. Esther ma zásobila teplými nápojmi a múdrymi radami, počnúc podozrením, že Ivy je vydatá a končiac polemikou, že má asi mesačiky. Estherina najnovšia teória (pozerali sme opätovné diely špionážneho seriálu *Spooks*) je, že Ivy pracuje pre MI6 („Nuž, môj zlatý, niekto pre nich robiť musí.“).

Z vrecka vytiahnem vyzvávajúci telefón. Tušil som, že to bude Ivy. Rovnako som si istý, že nastáva okamih, keď mi oznámi, že je po všetkom. Esther perami nemo vyhlásuje „Ivy“, aj keď idem hovor ešte len prebrať, takže nemá dôvod nehovoriť nahlas. Potom na televíznom ovládači stlačí gombík *pauza* a pokúša sa vstať z pohovky. Ide jej to pomaly, a ja sa zľaknem, že Ivy stratí trpezlivosť a hovor zruší. A tak nohou potisnem Estherinu širokú zadnicu a potlačím ju, aby sa mohla rýchlejšie postaviť. „Ďakujem, môj zlatý. A – veľa šťastia.“

Konečne vezmem hovor.

„Čauko,“ ozvem sa s prehnanou ľahkosťou, ktorá iste pôsobí rovnako umelo ako telefón, do ktorého rozprávam. „Pekný štvrtok,“ dodám hlúpo.

„Čau.“

Toto je prvý raz za posledné štyri dni, čo mi volá ona. A sú-

diac podľa entuziazmu v jej hlase, je to asi to posledné, na čo má dnes chuť.

„Ako sa máš?“ pýtam sa.

„Ach... veď vieš.“

Nie, neviem, nemám ani poňatia, doriti. Alebo možno mám, len som asi sprostý na to, aby som to pochopil. Ivy mi to ne-vysvetlí, takže sa na chvíľu ponorím do ticha. „Nuž, dávame si v Brixtone rokenrol,“ pípnem.

„Rokenrol?“

„Ja a Esther,“ dodám. „*Columbo*, pesničky ako *Vražda, napí-sala*, a seriál ako *Quincy MD*. A tiež keksíky s vaječnou plnkou.“

„Aha.“

„Museli sme vypiť možno tri litre čaju Earl Grey.“ Zvuk vlast-ného hlasu ma takmer prinúti odhryznúť si jazyk.

„Čo robíš zajtra?“ pýta sa ma.

„Nič, vôbec nič.“

„Chceš spraviť raňajky?“

Moje srdce sa naplní, rozkvitne, rozjarene poskočí. „Áno,“ hlesnem. „Áno, určite, to si píš. U teba či u mňa? Ha, to znie trochu... veď vieš, že môžem byť u teba do hodiny, keď odídem teraz... Môžem doniesť klob—“

„Nie,“ zastaví ma Ivy. „Mám na mysli raňajky, hovorím teda o *zajtrajšku*.“

„Ach tak... Ale pravdaže, jasné.“

„Musíme... musíme sa pozhovárať,“ povie Ivy a mne akoby v hrudi niekto prestrihol strunky, na ktorých mi za rebrami visí srdce. Odstrihnuté a voľné teraz padá a padá, až sa zakotúľa za pupok. Tam ostane ležať, ťažké ako kameň.

„Áno, máš pravdu,“ hlesnem.

Napokon sa dohodneme, že sa stretneme v kaviarni vo Wim-bledone zajtra ráno o pol jedenástej. Pocítim nevoľnosť.

* * *

Esther ma pozve na večeru, no momentálne by som bol nanič spoločník a ani nemám chuť do jedla. Namiesto večere sa teda motám po byte, prechádzam z izby do izby, a zakaždým sa prichyťím pri tom, ako civím z okna, hľadím cez televíznu obrazovku, dumám o vlastnom obraze. Čiže – oddávam sa prejavom patetickej melanchólie. Posledných päť minút presedím na kraji postele a zízam na zarámovaný plagát Jamesa Bonda (*Len pre tvoje oči*). Napriek protestom, že som ho dostal od Esther ako vianočný darček, si na mne kvôli nemu Ivy dobre zgustla. Vtedy som si z toho veľa nerobil, vzal som to ako žart typu „no ty si mi ale zlatý!“. Je však možné, že to pokladala za smutné, že kto sa zo mňa vykľul. Len ak by, rozumie sa samo sebou, Ivy skutočne pracovala pre britské tajné služby. V tom prípade by to musela považovať za neskutočne zábavné. Ide o to, že niekto musí pracovať pre MI6, a byť maskérkou vám dáva perfektné – *absolútne* perfektné – krytie: pracujete nepravidelne, takže sa nikto nečuduje, že váš pracovný čas je pohyblivý; často potrebujete cestovať do zahraničia; ľahko sa dostanete k bohatým a známym ľuďom; môžete bez problémov poskytnúť vlasy pre vzorku DNA. A navyše, Ivy má strašne rada jogu, čo môže pomôcť pri rokovaníach o strojoch fungujúcich na princípe laserových lúčov. Takých, aké sa používajú na ochranu Fabergého vajíčok, veľkých diamantov či mikrofilmov. A nezabúdajme na jazvy na jej tvári – vraví, že preletela cez konferenčný stolík. Lenže, je to skutočne tak?

Ale aj keď by Ivy bola špiónka, to ešte neznamená, že mi nemôže dať kopačky, pravda, kapitán Bond?

Ach, dostali ste kopačky. No dobre, vraví 007. Licenciu sme vám teda navždy odobrali.

Nech sa už zajtra pri raňajkách stane čokoľvek, aspoň dospejeme k nejakému záveru a ja budem môcť skončiť s touto ponížujúcou sebaľútosťou.

* * *

Zle spávam.

Trvá mi celú večnosť, kým zaspím, a keď sa tak stane, sníva sa mi, že zlosynovia z bondoviek – Scaramanga, Odd Job, Blofeld, Jaws – ma naháňajú v bludisku z filmu *Osvietenie*.

Škreklavá, večne sa sťažujúca babizňa s nožom v topánke, je mi hneď za päťami, môže sa mi stať osudnou. Zobudím sa, srdce mi ide z hrude vyskočiť. Idem na záchod, napijem sa asi rovnakého množstva vody, aké som práve zo seba dostal, potom sa vrátim do postele, prehadzujem sa asi dvadsať minút, napokon sa opäť ocitnem v labyrinte snov, pokúšam sa uniknúť tomu, čo ma neminie.

O 6.44 sa zobudím, vstanem a pozriem do kúpeľňového zrkadla. Slnko je už na obzore, vidí sa mi nemilosrdné. Pod očami sa mi hromadia fialovo-červenkasté pruhy, ľavým okom mi začína prerušovane šklbať. Asi pred šiestimi týždňami ma nepochopil istý holič a vystrihal ma skoro dohola; vlasy mám teraz dlhé len toľko, že mi od hlavy trčia v piatich rôznych uhloch, tak je. A presne to robia dnes ráno. Navyše sa mi vidí, že mám na čele novú vrásku. Vyzerám príšerne.

Strašne dlho sa sprchujem; čistím si zuby nitkou i kefkou, zbavujem sa odumretých buniek na pokožke, holím sa, natieram sa hydratačným krémom, strihám si nechty na rukách i na nohách, na rad prídu aj chĺpky v nose.

Je len 7.32, ale opantáva ma únava. Keď zachytím vlastný pokrivený obraz, ako sa odráža na boku čajníka, na um mi zide výraz „vyfintená špata“. Nikdy som nemal nič proti instantnej káve, pretože splní všetko, čo sľubuje. No len po dvoch nociach u mňa Ivy zbehla dolu do miestneho obchodného domu a kúpila kávovar a „poriadnu kávu“. Do 8.15 som vypil celý obsah kávovaru, lenže nič to na veci nemení. Teda okrem ďalších motýlích krídel v žalúdku. Vyskúšam si šesťnásť kombinácií v podstate rovnakého oblečenia, napokon skončím pri prvom tričku

a prvých džínsoch, čo som si vybral. Mám na sebe moje najlepšie ponožky a trenky, pretože, viete, som optimista. A okrem toho – po troch týždňoch intenzívnejšieho sexu, než som si kedy mohol želať, som si šesť dní ani neškrtol. Takže ak existuje čo len mizivá nádej, že sa mi to dnes pošťastí, túto možnosť predsa neprepasujem vyťahanými trenírkami. Vzdušnou čiarou je k Ivy asi osem kilometrov. Na západ, potom na juh, potom na západ. Metrom je to ale tromi rôznymi vlakmi asi dvadsaťpäť minút. Najprv treba ísť na sever, potom na západ a napokon na juh. Keby sme však cestovali podľa Williama Fishera, môžete pridať ďalších pätnásť minút, pretože zabudnete vystúpiť na zastávke Earl's Court, a tak sa budete musieť vrátiť, lebo ste sa priveľmi sústredili na čistenie nechťov končekom lístka na metro. Lístok je teraz taký dokrčený a beztvárny, že sa zasekne v kontrolnej mašinke a ja musím prosíkať posratého kontrolóra s kyslým ksichtom, aby ma pustil ďalej. Rozmýšľam v metaforách.

Aj tak som prišiel štyridsaťpäť minút skôr, takže si v stánku s kávou pred stanicou dám rýchle espresso. Trvá mi to tri a pol minúty. Kaviareň, v ktorej sa stretávam s Ivy, je vo Wimbledone. Je k nej svižná prechádzka zo stanice, nahor strmým kopcom. Počas nasledujúcich desiatich minút mám pocit, akoby som za sebou celkom zanechal centrum mesta a vchopil do akejsi exkluzívnej enklávy v srdci bohatých rezidenčných štvrtí na okraji. Priemerná cena domu vo Wimbledone musí byť sedemciferná. Okrem toho je tu celá plejáda víl balansujúcich na hranici ostentatívnosti a obscénnosti, víl, čo musia mať ešte jednu cifru navyše, súdiac podľa telocviční, bazénov, pracovní, knižníc, suterénov, garáží pre tri autá, zimných záhrad a nekonečných en-suite spální. Okrem rezidenčných nehnuteľností je tu zopár luxusných obchodov s oblečením, niekoľko umeleckých galérií, stajňa, klenotníctva a, pre zmilovanie božie, množstvo špecializovaných gýčových obchodov. Ďalej je tu zopár delis a prehna-

ne veľa drahých reštaurácií a kaviarní. Možnože to je len osem kilometrov od Brixtonu, je to však celkom iný svet.

Toto leto je veľmi zlé. Viac prší, ako neprší. Chodníky sú aj teraz mokré, posiate kalužami z večernej spfšky. Dnes je oblačno a horúco, odporne vlhko, búrka visí vo vzduchu. Keď vystúpim na vrch Wimbledon Hill Road, je mi hrozne teplo, porozopínam sa, som rozkasáný, tečie zo mňa. Ale jedna vec je istá – ak mám znovu získať Ivyino srdiečko, nebudem sa o to pokúšať v tejto košeli, na ktorej sa mi pod pazuchami rozlievajú veľké škvrny od potu.

Zmením teda plán a zastavím sa v obchode so značkovým oblečením. Pôsobí tak trápne dôležito, až sa mi zdá, že aj figuríny si ma pohrdavo premeriavajú. Chlapík za pultom – som si istý, že je gay – zdvihne hlavu od iPadu. Takmer nebadateľne mi kývne na pozdrav, zašomre niečo ako „brý deň“, a ja zaznamenám náznak úsmevu. Možnože je priateľský, no ja to neviem celkom dobre posúdiť. Musím odtiaľto čo najskôr vypadnúť, pretože je jasné, akože mám pod pazuchami mokré škvrny, že sem nepatrím. Táto skutočnosť mi ďalej ničí už aj tak rozdrásané nervy.

„Košeľu,“ poviem a dotknem sa vlastnej košeľe, akoby koncept pochopenia čo je košeľa, potreboval bližšie vysvetlenie.

Chalan obráti hlavu k stojanom, na ktorých visí spomenutý artikel.

Vyberiem si najmenej vyčákanú košeľu a spýtam sa predavača, či si ju môžem vyskúšať. Skúšacia kabínka má podobné rozmery ako skriňa a asi aj toľko svetla, takže som nútený prejsť naspäť do obchodu a pozrieť sa na seba do zrkadla tam. Košeľa je viac ružová, ako by som chcel, a – bože, zbadám to až teraz – je popretkávaná jemnými striebornými nitkami, ktoré odrážajú svetlo. Stojím a žmúrim na vlastný obraz v zrkadle. Viem si predstaviť, že táto košeľa môže vyzeráť dobre na niekom inom,

napríklad na hudobníkovi v kapele alebo na moderátorovi umeleckej šou na BBC2 alebo možno na niekom za pultom dôležito sa tváriaceho obchodu s oblečením.

Lenže – napriek tomu, že stojím pred perfektným zrkadlom a dívam sa na vlastný obraz – na sebe si ju aj tak neviem celkom dobre predstaviť.

„Vyzerá dobre,“ usúdi predavač a na znak profesionálnej spokojnosti našpúli pery. Potom prikývne a dodá: „Sedí vám.“

Pozriem sa na hodinky; s Ivy mám stretko o pätnásť minút.

„Super,“ poviem, „beriem ju.“

V miniatúrnej prezliekacej kabínke si vyzlečiem novú košeľu, starou si poutieram pot z tváre, chrbta i spod pazúch. Prv než si oblečiem môj nový prírastok, odstránim z neho dolu visačku s cenou. Zistím, že suma je napísaná tmavým atramentom na tmavej kartičke, takže sa nedá prečítať. Prejdem k pultu a predavačovi podávam visačku s cenou bez toho, žeby som sa na ňu pozrel – nie preto, že ma nezaujíma, ale preto, že v tejto časti mesta sa to asi nerobí.

„Jeden–osemdesiat,“ povie chlapík. V jeho hlase sa nedá poslehnúť nič, ani irónia ani pobavenie ani ľútosť.

Možnože nitky v mojej novej košeli sú naozaj strieborné. Keď podávam predavačovi kreditku, opäť sa začnem potiť. Modlím sa, aby nerobila v čítači kariet problémy.

Vonku, ľahší o dobrých stoosemdesiat libier (a možno aj o ďalšie dve libry, pokiaľ ide o telesné tekutiny), si posledný raz pretriem tvár starou košeľou a hodím ju do najbližšieho smetného koša.

Do kaviarne prídem minútu pred dohodnutým časom, objednáam si kávu, sadnem si za stolík vonku. Telo mám tak zaplavené koféinom a stresovými hormónmi, až sa mi z toho trasú ruky. Dá mi poriadne zabrať, aby som si na hrudi neokvackal moju novučičku a nie najlacnejšiu košeľku.

Začínam chlípať druhú kávu, keď zbadám Ivy – možno tak deväťdesiat metrov odo mňa –, ako kráča ku kaviarni. Zamávam jej spôsobom, čo vyjadruje salutovanie. Ivy mi odkýva. Vidím, ako sa jej pohybujú nohy, ale zdá sa mi, že sa akosi nepribližuje. Zdvihnem telefón a predstieram, že s ním niečo robím. Pomaličky si odchlipkávam z kávičky, študujem menu... Keď potom zdvihnem hlavu, Ivy je odo mňa stále tak štyridsať metrov. Narovnáam si košeľu a tvárim sa, že ma zaujalo niečo na druhej strane ulice, pohrávam sa s balíčkom cukru.

„Čau,“ povie Ivy a ja zdvihnem zrak, akože som prekvapený, že je tu tak rýchlo.

„Čau,“ poviem, a ako vstávam, aby som ju privítal, bokom narazím do stola a oblejem si košeľu kapučínom s čokoládovou posýpkou. Zdá sa však, že Ivy si to nevšimne. Ani neviem prečo a pobozkám ju na líce. Pred týždňom sme sa k sebe mali inak... Nuž, nie práve ako pornoherci, ale určite sme pri zvitaniach neboli takíto plachí. A vidíte, teraz jej dávam pusu na líce.

Vôbec sa nenamaľovala, vlasy jej čiastočne padajú na ramená, čiastočne ich má zopnuté vzadu. Má na sebe voľné džínsy, kockovanú košeľu s lesklými gombíkmi v tvare miniatúrnych burlesiek a jednoduchý sivý pulóver. Keď o tom teraz rozmýšľam, za dva mesiace, čo sme spolu, som Ivy ešte nevidel v sukni, v šatách alebo v pulóveri s veľkými rukávmi, aké sa dnes dievčatám páčia. Usúdím, že Ivyin štýl je vedľajším produktom jej nehody z detstva. Jazvy na tvári skryť nemôže, ale tie na tele, tie môže zakryť dokonale. Alebo to možno príliš analyzujem, možnože jej oblečenie len odráža skutočnosť, že vyrástla s tromi staršími bratmi a je teda tým, čím je – priamočiarym chlapčenským typom. Jednako, vyzerá úžasne.

„Vyzeráš nádherne.“

Ivy sa usmeje, no úsmev jej veľmi rýchlo zmizne z tváre.

K nášmu stolu podíde čašníčka a Ivy si objedná čaj.

„Takže,“ poviem, „ako sa máš?“

„No,“ začne, zrejme neschopná pozeráť sa mi do očí viac než trištvrte sekundy, „dobre. Vieš, mám toho veľa...“

Keď som mal, ani presne neviem, možno tak sedem, moja učiteľka, pani „Tučka“ Kincaidová ma raz zavolala k svojmu stolíku vpredu triedy. Pamätám si, že mi bol ten dlabaný drevený stôl po brucho, a ako som tam pred ňou stál, pamätám si i strach.

„Urobil si niečo veľmi neprístojné,“ povedala mi vtedy pani Kincaidová. „Vieš, o čom hovorím?“

Nevedel som.

„Tvoj otecko mi povedal, že si bol zlý,“ oznámila mi pani Kincaidová.

Moja mama i otec boli inteligentní ľudia a oco bol (stále je) učiteľom, ktorý pracoval s problematickými deťmi. Nemal som ani potuchy, prečo by sa rozhodol riešiť môj priestupok s niekým tretím. Nerozmýšľal som o tom dobrých dvadsať rokov a predpokladám, že nepotrebujete vysokoškolský diplom zo psychológie, aby ste pochopili, prečo mi táto príhoda práve v tomto okamihu vhupla do hlavy, ako keď do rybníka plného rias spadne tehla.

„Čo si vyparatil?“ spýtala sa pani Kincaidová.

Niekedy fantazírujem o tom, že by som sa mohol ocitnúť v niektorých príhodách z detstva, ale s rozumom a intelektom dospelého muža. Keby som mohol teraz odpovedať za toho zmäteného, vyplašeného sedemročného chlapca, povedal by som toto: „To vie len pánbožko. Keď o tom všetko viete, prečo mi to teda sama nepoviete?“ Alebo niečo podobné. Pretože namiesto toho, aby sa pani Kincaidová rozhodla ísť priamo na vec, ťahala to zo mňa pomaly, pomaličky, ako keď sťahujete z kože leukoplast.

Nepamätám si už, čo som jej povedal, ale odpoveď na jej otázku som vtedy nepoznal. Možno som pokrčil ramenami. Jed-

nako, Kincaidová mi to nedarovala. „No čo si vyparatil?“ tlačila na mňa.

A tak som jej povedal o každom jednom prehrešku, na ktorý som si spomenul. Že som odtrhol hlavy trom sestriným Barbínám, že som so Simonom Hendersonom našiel za plotom roztrhaný pornočasopis a preniesol ho k inému plotu, že som v Randallovej trafike ukradol cukríky predávané na kusy, že som často klamal, keď som tvrdil, že som si umyl zuby, že som v noci čítal komiksy a svietil si na ne baterkou, že som našiel dvadsaťtri peníc na zemi pri pohovke a nechal som si ich, že som sa nie vždy modlil, že som v triede pukol, že som zabrblal meno pána Boha, Márie i Jozefa, a že som raz odtrhol pavúkovi dve nohy (vysvetlil som to tým, že mu šesť nôh musí stačiť, a že som si dal dobrý pozor, aby som mu nohy odtrhol symetricky).

„Čo ešte?“ povedala nato Kincaidová.

Ak sa ma na to spýtate – nie, pri pomyslení na ňu nie som zatrpknutý. Na tele mala pneumatiky, ktoré pôsobili robustne, ale napriek tomu nie nepríjemne, a ja si tento druh tučnosti spájam s teplotou a prísľubom náruče, hoci si nepamätám, žeby ma niekedy bola objala. Tak či onak, šiel z nej strach – a nielen kvôli robustnosti. Pani Kincaidová bola tvrdošijná a nesympatická despotka, ktorá vôbec nepocitovala výčitky svedomia za to, že ponížuje žiakov štandardným učiteľským repertoárom urážok ako slepačí rozum, hlupák, tupec, prázdna hlava. Plus, naporúdzi mala i niekoľko extravagantnejších hanlivých slovíčok ako neskutočný somár, trúba Jerichova či zmäknutý mozog. Niežeby som jej to vyčítal; v tom čase bola na školách verbálna šikana súčasťou učiteľovej náplne práce. „A čo ešte?“ tlačila na mňa ďalej.

„Už nič,“ odvetil som úprimne.

„Naozaj? Tvoj otecko mi povedal, že si sestru nazval škaredým slovom. Vieš, ako si ju nazval?“

„Nie.“

„Skús si spomenúť,“ trvala na svojom Kincaidová.

„Smraďoška?“

„Horšie.“

„Prasačí ksicht?“

Pomalé pokrútenie hlavou.

„Neviem,“ zaprosil som.

Aby ste vedeli, bolo mi už jasné, kam mieri, lenže som bol nadmieru neochotný prezradiť to práve „Tučke“ Kincaidovej.

„Tvoj otec mi to už aj tak povedal, takže prečo nie si dobrý chlapec a nepovieš mi to aj ty?“

„Tučné prasa,“ dostal som zo seba.

Poviem vám, to si teda pamätám, že Kincaidkou pri tom slove heglo. Napriek tomu ale pokrútila hlavou. „Nie,“ odvetila. „Svoju sestru si nazval ‚dildom‘.“

„Naozaj?“ povedal som, úprimne zmätený.

„Kde si to slovo počul?“ spýtala sa.

Keď o tom teraz premýšľam, musel som ho počuť niekde na ihrisku a – neuvedomujúc si jeho význam – zapamätal som si ho. Ale pred dvadsiatimi štyrmi rokmi, dívajúc sa do Kincaidkiných neúprosných očí, som ten hlavolam rozlúštil inak.

„Počul som ho od vás,“ povedal som úprimne.

V kvetnatom lexikóne, ktorý používala v triede, bolo jej obľúbeným výrazom poníženia slovo „dubko“, nepochybne jej vlastná variácia výrazu zadubený. Ak ste nesprávne odpovedali, boli ste dubko, ak ste sa zabávali počas vyučovania, boli ste dubko, ak ste nereagovali na vlastné meno počas čítania dochádzky, boli ste dubko. Dubko vsunula medzi vaše krstné meno a priezvisko. No a *dubko* sa v mojich ušiach pravdepodobne ponášalo na *dildo*. Aj vám sa to tak zdá?

„Stále nás voláte dildami,“ dodal som.

Teraz už len musím veriť, že pani Kincaidová vtedy zaregistrovala moju úprimnosť a naivitu a pochopila, aký nebezpečný

sa zrazu stal jej vlastný výtvor, pretože očervenela ako paprika, povedala mi, aby som to slovo už nikdy nevyslovil a poslala ma späť na miesto. Uvedený incident už nikdy nespomenula.

A ja som o ňom nerozmýšľal, kam mi pamäť siaha. Až teraz, keď tu sedím oproti Ivy a ona si hryzie peru, hrá sa s gombíkmi a pozerá na všetko navôkol okrem mňa. Lenže ja teraz nezopakujem chybu, ktorú som spravil pred viac ako dvadsiatimi rokmi, nejdem sa začať kajať, vysvetľovať či ospravedlňovať za niečo, hoci by som mohol byť v nemilosti pre niečo celkom iné. Takáto taktika by celkom určite situáciu zhoršila.

„Ospravedlňujem sa za to u oca,“ povedali moje ústa. „Správal som sa ako idiot.“

Ivy zdvihne obočie. „Naozaj?“

Idiot.

„Povedala si vtedy, že si unavená,“ pripomeniem jej, „a ja som na to povedal ‚v poriadku, ako myslíš‘.“

Ivy pritaká a ľavý kútik úst sa jej posunie dnu a nahor, čo by mohlo znamenať rezignáciu, vybavenie si situácie ale aj sklamanie. Nech je to čokoľvek, úsmev to určite nie je.

Čašníčka prinesie Ivy čaj v malom čajníku, miniatúrny džbánik mlieka a cukorničku. Ivy nadvihne viečko na čajníku, krúživými pohybmi zamieša čaj a viečko položí späť. Čaj si však nenaleje.

„Premýšľal som,“ začnem a Ivy ku mne zdvihne zrak, ako by si práve spomenula, že sedím oproti nej. „Mali by sme viac randiť.“

Ivy mávne rukou, nezdá sa, žeby ju moja hláška pobavila.

„Nuž, vieš... *vídali* sme sa veľa, to hej,“ poviem a Ivy sa posmeje, kývne hlavou na znak tichého súhlasu, „ale v podstate sme... vôbec sme *nerandili*. Aby si ma zle nepochopila, bolo to super, lenže nebolo to ako... veď vieš, ako *randenie*.“

Ivy zdvihne obočie.

„Chcem povedať, mali by sme ísť do... no neviem – do divadla, do vinárne, do Múzea Madame Tussaud, možno do zoo.“

„Do zoo?“

„Jasné, milujem zoo. Opice, slony, žirafy a tak.“

„Zvieratá?“ začuduje sa Ivy.

„Áno, zvieratá.“

„To by mohlo byť zábavné.“

Nádej, lúč svetla! Nie ako „*Zabudni na to, Fisher, skončili sme*“. Toto znie ako „*To by mohlo byť zábavné.*“!

„Naozaj? Geniálne! Mohli by sme ísť dnes, možno bude pršať, ale nevadí, hodíme na seba pláštenky, aké nosia turisti. Aké zviera máš naj–“

„Musím ti niečo povedať.“

Ivy si vyberie práve tento okamih, aby si naliala čaj; trvá jej to roky.

„Niečo povedať?“

„Vieš, ako to s nami bolo... No ako si to nazval? Že sme sa *vidali* veľa,“ povie.

„Ivy, čokoľvek som spravil–“

„Prosím ťa,“ preruší ma, „je pre mňa ťažké povedať ti, čo ti chcem povedať.“

Nadýchnem sa, zadržím dych, prikývnem, vydýchnem.

„Sexovali sme,“ Ivy upresní a na pol úst sa zasmeje. „Veľa sme sexovali.“

Tuho premýšľam, čo to môže byť: nie som dobrý v posteli, je vydatá, má pohlavnú chorobu alebo...

Niekedy si stojím na kábli.

S Ivy sme sa vôbec nerozprávali o tom, žeby sme mohli mať dieťa, no túto tému sme ani celkom nevylúčili. Keď sme sa prvý raz milovali, spýtal som sa jej (samozrejme, nie celou, súvislou vetou, skôr kombináciou mimiky tváre, pohybu očí a vetičky „máš pri sebe... *no, veď vieš čo...*“), či je bezpečné pokračovať.

A ona sa na mňa zahľadela a povedala: „To je v poriadku.“ „Teda berieš...?“ hlesol som.

Ivy pokrútila hlavou a usmiala sa. „To je v poriadku,“ zopakovala.

Nebola to maličkosť. Aj keď som bol nahý a očarený, rovnako som si plne uvedomoval možné následky – „možné“ chápťe ako dôležitý prívlastok. Ivy azda vedela, že v tomto štádiu svojho cyklu nemôže otehotnieť. Alebo že nemôže mať deti vôbec, bodka, alebo že, keď povedala „to je v poriadku“, mala na mysli *No tak, veď sme predsa do seba zalúbení, tak čo? Chcem deti, milujem deti a myslím, že by z teba bol báječný otec, takže – nechajme to na prírodu, dobre?* Kým mi tento narýchlo zostavený katalóg možností zastieral mozog, boli sme nahí, vzrušení, Ivyine ruky mi zvierali zátylok, bozkávala mi chrbát, ťahala ma k sebe, dvíhala boky k mojim, obtierala sa o mňa... Toto všetko, tak povediac, mi sťažilo rozhodovanie. A, áno, Ivy skutočne milujem. A prosím, nezamieňajte si to s ľahkovážnejšou frázou *byť zamilovaný*, hoci aj to je nepochybne pravdou. V mojom prípade však ide o čosi hlbšie. Môj oco, romantický poet, akým vskutku je, to volá „beh plnou rýchlosťou“. Čiže akési uvedomenie si hlboko vo vnútri, že čo sa lásky týka, idete na plné obrátky. Videl som, ako sa Ivy správa v prítomnosti detí, ako sa s nimi vie hrať, ako ich počúva a odpovedá im, ako sa usmieva, keď je s nimi a to, že jej úsmev z tváre nezmizne, ani keď odídu z miestnosti. Zbožňujem deti a ony to vedia a vracajú jej to. Cítia sa pri nej výnimočné, pretože pre ňu výnimočné skutočne sú. Je to jedna z vecí, ktoré na nej milujem. Okrem toho je sexi, je nádherná a keď sme nahí a vrie to v nás a potíme sa a... nuž, tak čo potom. V danom okamihu to vyzeralo ako skvelý nápad.

Pomilovali sme sa dva razy a (čo sa mi teraz vidí ako primerané) spal som potom ako bábätko. Asi tri a pol minúty po prebudení som nasledujúce ráno pocítil, ak je to vôbec možné, slabú

paniku. Túto ženu som pracovne poznal trošku dlhšie než mesiac. Okrem toho – ešte pred naším nonšalantne bezstarostným milovaním, aspoň pokiaľ ide o fyzickú stránku veci – sme strávil osamote dokopy asi tak dve hodiny. Takže úprimne, William Fisher, čo si si, dočerta, myslel, keď si si to bez ochrany rozdával so ženou, ktorú si vlastne vôbec nepoznal?

Ivy sa vedľa mňa pomrvila, prevalila sa na druhú stranu, usmiala sa, pohladila ma po tvári a znovu sme sa pomilovali. Vtedy náš vzťah ako taký trval asi dvanásť hodín a, túliac sa k sebe na dokrkvanej plachte, sa mi videlo neohrabané, príliš priamočiare a príšerne neromantické začať sa rozprávať o deťoch.

Uložil som teda potenciálne následky nášho činu do malej škatulky a túto, teraz už zamknutú škatulisko, som strčil do skrine v izbe zle osvetleného kúta vlastnej mysle. To bolo pred dvadsiatimi piatimi dňami. A počas stoviek hodín, čo som odvtedy prežil s Ivy, ani jedna jediná vec ma neprinútila pochybovať o správnosti tejto pochabosti. Raz či dva razy či azda aj zo šesťkrát som sa pristihol, ako sa blížim k spomenutej izbe v tom skrytom kútiku mojej mysle, no nikdy som sa pred ňou dlhšie nezdržal, nikdy som nevstúpil. Pretože – čo by som tým dosiahol? Samozrejme, počas piatich dní po návrate od otca, mi bolo jasné, že čosi visí vo vzduchu. Ale najhorším scenárom, čo si vedel môj vnútorný pesimista predstaviť, nebolo nadobudnúť dieťa, lež stratiť Ivy.

Sedíme teda pred kaviarňou vo Wimbledone, kde podávajú ručne vyrábané dobroty, a Ivy mi ešte stále nepovedala, „čo má na srdci“. Alebo žeby len hľadala správne slová, ako mi dať na vedomie, že ako milenec som asi taký dobrý ako týždeň stará cuketa?

„Bola som na vyšetrení,“ začne, čo znamená, že ak porozmýšlate o možnostiach – neschopnosť v posteli, pohlavná chorooba, vydatá, tehotná – počet možností znížite na dve.

Ako to už býva, čašník sa zjaví práve v tejto chvíli. Spýta sa nás, či nám môže ešte niečo priniesť a my mu svorne odvetíme, že nie.

Ivy si položí ruku na žalúdok. „Som... ty... ty si... my...“ a rozplače sa. No hneď nato sa usmeje a usmieva sa tak čaro-krásne, až sa rozplačem aj ja. Vstanem od stola, čupnem si vedľa jej stoličky, jednou rukou ju objímam okolo ramien a druhou okolo pása – a ako to už pri objatiach býva, je to nešikovný pokus, a aby som nespadol, musím si kľaknúť. Na kolene zrazu pocítim chlad a vlhčinu a pohľad nadol mi potvrdí, že kľáčim vo veľkej špinavej kaluži. O desať štyridsaťpäť v piatok doobeda sa po Wimbledone pohybuje množstvo ľudí a zdá sa, že väčšina z nich prechádza práve okolo nášho stolíka. Možno to vyzerá, že Ivy pýtam o ruku; neviem, je mi to jedno. Pobožkám jej pulóver na mieste, kde má bruško, a keď mi položí ruku na zátylok, akoby ma zasiahol elektrický prúd.

„Milujem ťa,“ šepnem. Ivy si však v tom istom okamihu silno pritlačí moju hlavu k bruchu, čím mi prílepí tvár k svojmu telu a nechtiac degraduje moje vyznanie na dve nejasné, dohromady zliate slová. Ale ja ich myslím vážne.

Kapitola 4

Jablkové jadierko.

Hrachor.

Čučoriedka.

Fazuľa.

Oliva...

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.